

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΟΥΡΓΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξελασμός.

[Συνέχεια]

— Φθάνει, φθάνει! άνέκραξε· μη προσθέτης την ύβριν εις τὸ ψεῦδος.

Τὸ βλέμμα τοῦ υποκόμητος ἀπήστραψε.

— Λαιπόν, ἐπανελάβεν ἡ νεκρά γυνὴ μετὰ τρεμούσης φωνῆς, εἰδείχθης ἀρκούντως θρασὺς καὶ ἄθλιος διὰ τὴν πιστεύσας ὅτι θὰ ἐνέειδον εἰς τὰς δολοπλοκίας σου διὰ τὴν με καταστήσης ἐνοχὸν τῶν αἰσχυρῶν σου πράξεων, τὰς ὁποίας διανοεῖσαι νὰ ἐκτελέσῃς! Ἐλα, ἔλα, κύριε, ἐσκέφθης πράγματι σπουδαίως ὅτι θὰ ἔγραφον καὶ θὰ ὑπέγραψον παρομοίαν ἐπιστολήν;

— Ναί.

— Τότε, κύριε, εἶσαι τρελλός! Ἐννοεῖς; εἶσαι τρελλός!

— Εὐαρεσθήσου νὰ πιστεύσῃς ἐξεναντίας ὅτι ἔχω ὅλον τὸ λογικὸν μου.

— Λαιπόν, υποκόμη Σανζάκ, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἦσο τόσο ἄθλιος! Γνωρίζω πρὸ πολλοῦ ὅτι οὔτε καρδίαν, οὔτε χρηστότητα ἔχεις, ὅτι εἶσαι ὁ μηδαιμνιώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σήμερον ἀνακαλύπτω ὅτι ἡ ἀχρειότης σου ἐξισούται πρὸς τὴν ὑποκρισίαν σου!

— Κυρία!... εἶπεν ὁ υποκόμης με βραγχὴν καὶ πεπνυγμένην φωνήν.

— Ἐλα λαιπόν! βλέπω ὅτι ἡ λύσσα σου ἐξαπτεται· δείξου τέλος πάντων ὁποῖος εἶσαι... Κάτω τὸ προσωπεῖον, κάτω τὸ προσωπεῖον!

— Ἀπατᾶσαι, Ἐλένη, ἀνταπήντησε κρατῶν ἑαυτοῦ· δὲν με ταρασσεῖ ὁ θυμὸς σου, ἀλλ' εἶμαι μόνον λίαν συγκεχυμένος, διότι σὲ βλέπω ν' ἀνταποκρίνεσαι τόσο κακῶς εἰς τὰς προθέσεις μου. Εἶναι τραχεῖς καὶ σκληροὶ οἱ λόγοι σου, ἀλλ' ἀδιαφορῶ, τοὺς συγχωρῶ· ἐρχόμενοι ἀπὸ σὲ δὲν δύναται νὰ με πειράξουν· εἶμαι ἡσυχος καὶ θὰ μείνω τοιοῦτος.

— ὦ! ἐννοῶ... δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον, ὅσον νομίζεις, νὰ με ἀπατήσῃς· ἡζέυρω τί σημαίνει καὶ τί κρύπτει ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἡρεμία σου αὕτη. Αἰσθάνεσαι δύναμιν, διότι ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου... Ἐλα, εὐθὺς ἐνόησα ὅτι ἐνέπεσα εἰς παγίδα... Προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, παρετήρησα τὴν ἀπομόνωσίν της, τὴν ἀπεισίαν της ὅψιν, καὶ ἡ καρδιά μου ἐκλαυσε προαισθανθεῖσα τί με ἀνέμενεν. Ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὴν διακρίσιν σου. Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀσθενής, ὡς ἄλλοτε, γυνή, ἡ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ κινδύνου· ἡ δυστυχία μου με ἔκαμεν ὥστε νὰ δύναμαι ν' ἀνθίσταμαι κατὰ τῶν δοκιμασιῶν, ἔχω δ' ἀρκετὴν δύναμιν ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ σοῦ, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσω τὴν θυγατέρα

μου. Ἐὰν δὲν τὸ ἡζέυρεις, κύριε Σανζάκ, σοὶ τὸ λέγω διὰ τὸ μάθης τί ἐστὶ μήτηρ ὑπερασπίζουσα τὸ τέκνον της.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα περιττά. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε σὺ καὶ ἡ κόρη σου;

— Βεβχίως δὲν θέλεις νὰ μὰς δολοφονήσῃς, διότι αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰ αἰσχρὰ σχέδιά σου, ἀλλ' ὑπάρχουν ἄλλαι ἀτιμίαι εἰς αὐτάς. Παρατήρησε· αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἡ φρικώδης, τὴν ὁποίαν ἡθέλησες νὰ γράψω, ὑπάρχει ἐκεῖ, ὡς αἰχμὴ ἐγχειριδίου ἐπὶ τοῦ στήθους μου! Μὲ ἀπειλεῖ καὶ ἐγειρεται ἐναντίον μου ὡς φοβερός κίνδυνος καὶ μοὶ λέγει ὅτι ὀφείλω νὰ περιμένω τὰ πάντα. Ὅλον τὸ σχέδιόν σου συγκεντρῶται εἰς τὴν ἐπιστολήν αὐτήν· αἱ ὀλίγαι αὐτῆς γραμμαὶ εἶναι ἡ βάσις καὶ ὁ ἄξων τῶν καταχθονίων δολοπλοκιῶν σου. Καὶ ἐνόμισες καὶ τίς οἶδε, ἐλπίζεις ἴσως ἀκόμη ὅτι θὰ γράψω παρομοίαν ἐπιστολήν!

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ἐπρεπε νὰ ἦμαι ὡς σὺ ἄτιμος, ἢ νὰ ἔχω ὁλωσδιόλου χάσει τὸ λογικὸν καὶ τὴν συνείδησιν τῶν πράξεών μου, ἐνεκα τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς φρίκης τὴν ὁποίαν μοὶ ἐμπνέεις... Ἀλλ' ὅχι, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῶ εἰς τὰς φοβεράς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι με περιμένουν. Εἶμαι ἐτοιμὴ εἰς ὅλας τὰς θυσίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς μου, καὶ θ' ἀνεχθῶ τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας θὰ ἐφεύρισκες, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι. Ναί, δύνασαι νὰ χύσῃς τὸ αἷμά μου ρανίδα πρὸς ρανίδα, ν' ἀποσπάσῃς τὴν καρδίαν μου, νὰ με φονεύσῃς, ἀλλὰ συνένοχόν σου δὲν θὰ με κάμῃς πλέον ποτέ, ὅχι!

Ὁ χρὸς γενόμενος ὁ υποκόμης ἐμόρφασε ἀκούσας ταῦτα.

— Πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ἰσχυρίζεσο ὅτι ἡμὴν τρελλός, βλέπω ὅμως τώρα ὅτι ἀληθῶς τρελλὴ εἶσαι σὺ!

Ἡ νεκρά γυνὴ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ φλογερὸν βλέμμα.

— Ὅχι, ὅχι, ἐπανελάβε, δὲν σὲ φοβοῦμαι, σὲ ἀψήφω... καὶ ἐπειτα γνωρίζω ὅλας τὰς θλίψεις καὶ δὲν δύνασαι νὰ με κάμῃς νὰ ὑποφέρω περισσότερο τῶν ὅσα ὑπέφερα!

— Τὸ πιστεύεις; εἶπεν ὑποκόπως ὁ υποκόμης, ἐνῶ τὸ συνεσταλμένον αὐτοῦ προσωπὸν ἐλάμβανε βδελυρὰν ἑκφρασιν.

— Ναί, τὸ πιστεύω... Ποῦ εἶσαι; σὲ προκαλῶ νὰ μοῦ προξενήσῃς ζωηροτέραν θλίψιν, μεγαλειότερον πόνον ἐκείνου τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησες πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἐπείσθην ὅτι ἡλπίσεις ἐπὶ τῆς εὐπειθείας μου, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν θυγατέρα μου, ἐπὶ τοῦ τρόμου μου, καὶ ἀγνοῶ καὶ ἐπὶ τίνος ἄλλου, διὰ τὴν νὰ με ἀναγκάσῃς νὰ γράψω καὶ ὑπογράψω τὴν τερατώδη ἐκείνην ἐπιστολήν!... Ὑποκόμη Σανζάκ, μοὶ προσήψας τὴν θανασιμωτάτην τῶν ὕβρεων, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ εἴπῃ πρὸς γυναῖκα, ἀφοῦ με ἔκρινες ἀξίαν σοῦ, ταπεινώσας με μέχρι σοῦ καὶ νομίσας με ἱκανὴν τοιαύτης ἀνανδρίας.

Ὁ ἄθλιος ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους.

— Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦναι τοῦτο ὑβριστικόν, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα μετὰ φο-

βεράς περιφρονητέως καὶ σχεδὸν τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνουσα, δὲν θέλω νὰ ὀνομασιάζω ὅτι παρὰ σοῦ προέρχεται δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὑβριστικόν δι' ἐμέ.

Ὁχρὰ λάμψις διήλθε τὸ βλέμμα τοῦ υποκόμητος.

— Κύριε υποκόμη, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα μεταβαλοῦσα τόνον, ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ ἡ νύξ δὲν θὰ βραδύνη. Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν;

— Ἀς ἴδωμεν.

— Ἀνοίξον τὴν θύραν αὐτήν, ἀπόδος μοι τὴν θυγατέρα μου καὶ ἄφες με νὰ ἀναχωρήσω τῆς οἰκίας αὐτῆς.

Ἐπρὸς καὶ νευρώδης γέλως διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ υποκόμητος.

— Κύριε Σανζάκ, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, μὴ προχωρήσῃς περαιτέρω, εἶναι καιρὸς νὰ σταματήσῃς, καὶ σταματήσων... Ἀφες με νὰ λάβω τὴν θυγατέρα μου· θὰ τὴν φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ μάθῃ ποσῶς τί συνέβη, δὲν θὰ εἴπω τίποτε καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθη κατὰ τῆς εὐδαιμονίας της, κατὰ τῆς ἡσυχίας της. Ἀγνοῶ τί ἐπερίμενες καὶ τί ἡλπίζεις καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω· ἀλλὰ οἱ ὑπολογισμοὶ σου ὅλοι ἐματαιώθησαν καὶ τὸ σχέδιόν σου ἀπέτυχεν.

— Ἐνδέχεται νὰ ἦναι καλὴ ἡ συμβουλή σου, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Πρόσεξε, κύριε, πρόσεξε! παίζεις φοβερὸν παιγνίδιον.

— Τὸ ἡζέυρω.

— Ἐνδέχεται σήμερον ἀκόμη νὰ ἦσαι βέβχιος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας, ἀλλ' αὐριοῦν θὰ ἦναι ἴσως λίαν ἀργά.

— Θὰ ἴδωμεν.

— Καὶ ἐὰν ἐνίστε διαφεύγει τις τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων, ἡ δικαιοσύνη ὁμως τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ἀπειλητικὴ... ἀδυσώπητος.

— Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει Θεός, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι πεπεισμένος, δὲν φροντίζει περὶ τῶν μικρῶν πράξεων μας· ἄλλως τε θὰ εἶχε μεγάλην ἀσχολίαν ἐὰν ἐπρεπε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ κρίνῃ ὅτι συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον. Ἐπειδὴ μὲ γνωρίζεις τοσοῦτον καλῶς, ἐξηκολούθησε σκυθρωπῶς, ἐπειδὴ ἡζέυρεις ὅτι εἶμαι ἱκανὸς ὅλα νὰ τὰ πράξω, ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσω, θὰ ἔχῃς τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ παραιτήσω τὰ σχέδιά μου, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐξακολουθήσω αὐτὰ μέχρι τέλους!

— Δὲν θὰ ἐπιτύχῃς! Ὁ Θεός, εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύεις, ὁ Θεός, ὁ παντοδύναμος, θὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς ἀθώους, τοὺς ὁποίους θέλεις νὰ πλήξῃς! Καὶ νὰ σοὶ εἴπω, υποκόμη Σανζάκ, τόσο μεγάλην ἔχω πρὸς τὸν Θεὸν πεποίθησιν, ὥστε λογίζομαι εὐτυχής, διότι ἐνέπεσα εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐστήσες... Ἐὰν ἦμ' ἐδῶ, αὐτὸ συμβαίνει ὅχι διότι θριαμβεῖται ὁ δόλος σου, ἀλλὰ διότι αὕτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ παραφορᾶς:

— Ἀ! κατὰ μοῦ λέγει ὅτι Αὐτὸς εἰς τὰς ἀνεξερευνητάς Αὐτοῦ βουλὰς ἡθέλησε νὰ πλησιάσω πρὸς τὸ τέκνον μου! Δὲν θὰ

ἐπιτυχῆς, κύριε Σανζάκ ! Ὁ Θεὸς ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν, ὁ Θεὸς μᾶς περιφρουρεῖ ! ὅλα τὰ σχέδιά σου θὰ διαλυθῶσιν ὡς ἱστός ἀράχνης, καὶ θὰ καταποντισθῇς μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κρημνῷ τούτῳ !

— Ἀμήν ! ὑπέλαβε σαρκᾶζων ὁ ὑποκόμης.

— Τέλος τί ζητεῖς ;

— Τὸ εἶπον ἤδη.

— Θέλεις νὰ βρασάνῃς ἀθώους, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ σέ τιμωρήσῃ !

— Θὰ περιμείνω τὸν κατακρημνισμόν, τὸν ὅποιον προεφήτευσες.

— Εἶσαι λοιπὸν ὁ ἀγενέστερος, ὁ βδελυρώτερος τῶν ἀνθρώπων !

— Ἀ ! ἐξαντλεῖς τὴν ὑπομονὴν μου ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραξε μετὰ τρεμούσης ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆς, ἀρκοῦν αἱ ὕβρεις, ἀρκοῦν !

— Ἦθελα νὰ ἤξεύρω καὶ ἄλλας διὰ νὰ σοῦ τὰς ρίψω κατὰ πρόσωπον ! Ἀλλὰ σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶσαι ἀνάνδρος, ἄτιμος !

— Ἐλπίζω ὅτι ἐφθασες αὐτὴν τὴν φαρὰν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος.

— Ἀ ! μὲ τρομάζεις, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐὰν μοῦ προξενεῖς περισσοτέραν φρίκην ἢ ἀηδίαν.

Ὁ ὑποκόμης ἐκάγχασε πάλιν, ὁ δὲ καγχασμός αὐτοῦ ἦτο τόσον φοβερός, ὥστε ἡ κόμησσα ἀνερρίγησε σύσσωμος καὶ ἤσθάνθη ἀνερθουμένης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της.

Μετὰ βραχεῖαν δὲ σιωπὴν ἐπανελάβε :

— Τώρα ποῦ σέ ἀφήκα νὰ εἶπῃς ὅ,τι ἠθέλησες, ἄς ἐπανελθῶμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μ' ἐνδιαφέρει. Θέλεις νὰ κάμῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, ναί, ἢ ὄχι ;

— Δὲν καταδέχομαι νὰ σοῦ ἀποκριθῶ, ἀνταπῆντησεν ἡ κόμησσα μετ' ὑπερηφάνου ἀποτροφῆς.

— Ἔστω. Ἐνόησες πολὺ καλὰ ὅτι εἶσθε ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου σὺ καὶ ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὅτι ἡμπορῶ νὰ σᾶς κάμω ὅ,τι θέλω. Θὰ ἐξαφανίσῃσθε καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη διὰ παντός. Καὶ θὰ ἡκούετο μὲν τὸ γεγονός καὶ αἱ φλυκταὶ τῶν ἐφημερίδων θὰ ἐδημοσιεύοντο εἰς τὰς στήλας των, ἀλλὰ θὰ ἔμενε μυστήριον, τὸ ὅποιον δὲν θ' ἀπεκάλυπτον οἱ τοῖχοι οὗτοι. Δι' αὐτὸ ἔλαβον τὰς προφυλάξεις μου. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου τώρα· σοῦ εἶπον τὰ σχέδια καὶ τὸν σκοπὸν μου, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐπιδιώξω ἀντὶ πάσης θυσίας. Χωρὶς δὲ νὰ δεσμευθῇς πολὺ, διότι τέλος θὰ ἦσαι ἐλευθέρη νὰ φυλάξῃς ἢ ὄχι τὴν ὑπόσχασίν σου, προσφέρωμαι καὶ πάλιν νὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν θυγατέρα σου· ἀλλὰ σὺ δὲν θέλεις τίποτε ν' ἀκούσῃς. Ἀκουσὸν με λοιπὸν. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοῦ ἀποποιεῖσαι, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις νὰ κάμῃς μετὰ προθυμίας, θὰ τὸ ἐπιτύχω διὰ τῆς βίας.

— Ποτέ ! ποτέ ! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό.

— Ἐλα, κύριε ὑποκόμη, ἀνταπῆντησε μετὰ τόνου ἐσχάτης περιφρονησεως· εἶπε μοι γρήγορα τί ἐπενόησεν ἡ φαντασία σου διὰ νὰ βρασάνῃς μητέρα καὶ κόρη.

— Διὰ νὰ βρασάνῃς ὄχι, ἀλλὰ διὰ νὰ καταβάλῃ τὴν ἀντίστασίν σου. Ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, διότι τὴν αὐρινὴν ἡμέραν

θὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ κάμω τὰς προσκλησεις μου, θὰ δώσω ἐδῶ μικρὰν ἐορτήν. Θὰ προσκαλέσω μερικοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξω ἀπὸ τὸν συρφετὸν τῶν ἀσώτων καὶ τῶν οἰνοποτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους βρῖθουσιν οἱ Παρίσιοι· τοὺς γνωρίζω αὐτούς, διότι τοὺς εἶδα νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν. Οὐτε πιστεύουν εἰς τίποτε, οὔτε σέβονται τίποτε. Σὺ θὰ ἦσαι εἰς τὴν ἐορτήν, ὅχι ὅμως ἐν μέσῳ αὐτῶν, διότι ἔχω πολὺν σεβασμὸν εἰς τὸ ἄτομόν σου, ἀλλ' ἀρκετὰ πλησίον διὰ νὰ ἡμπορῇς νὰ τοὺς ἀκούῃς· αὐτὸ δὲ θὰ σέ κάμῃ νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν περὶ κόσμου, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζεις, καὶ θὰ ἦναι διὰ σέ ἀντικείμενον μελέτης.

»Περὶ τὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι θὰ πιοῦν πολὺ — καὶ ἐδῶ εὐρίσκονται ἀκόμη κάμμιὰ ἐκτοστὴ μπουτίλιας ἐξαιρετο κρασί — καὶ ὅταν θερμανθῶν τὰ κεφάλια ἀπὸ τὴν μέθην καὶ ἡ ἐορτὴ καταντήσῃ ὄργιον, θ' ἀπαιτήσουν τότε χωρὶς ἄλλο οἱ προσκεκλημένοι μου μίαν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν τοῖς ὑπεσχέθη.

»Τότε, ἐὰν δὲν καταβάλῃ τὴν ἐπιμονήν σου, ἐὰν ἐξακολουθήσῃς ἀκόμη ν' ἀρνῆσαι ὅ,τι σοῦ ζητῶ, θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχασίν μου, καὶ οἱ προσκεκλημένοι μου θὰ ἔχωσι τὴν ἐκπληξίν των. Θὰ τοὺς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.»

— ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανελάβε μετ' ἀπεχθοῦς μειδιάματος :

— Ἀπὸ τώρα φαντάζεσαι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον θὰ κάμῃ ἐμφάνισις τῆς θυγατρὸς σου. Ἀφίνω τὴν σκηνὴν αὐτὴν καὶ φθάνω εἰς τὴν δευτέραν. Θὰ πέσῃ κληρὸς καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος λάχει αὐτήν. . . Ρίπτω τὴν αὐλαίαν ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας σκηνῆς, ἥτις θὰ συμβῇ εἰς τὰ παρασκήνια.

Ἡ κόμησσα μὲ συνεσταλμένον καὶ ὠχρὸν ὡς νεκροῦ πρόσωπον ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἂν εἶχε γαλθανισθῇ· ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερμέτρως ἀνεωγμένων ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐξεπέμποντο ἀενάως λάμψεις.

Αἶφνης ἔχουσα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος τὸ ἔντρομον αὐτῆς βλέμμα ἔκυψε σταθεῖσα ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὡς ἂν εἶμελλε νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ἀθλίου, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε μέχρι τέλους τοῦ δωματίου.

— Φρίκη ! φρίκη ! εἶπε μετὰ βραγχνῆς φωνῆς.

— Ἠξεύρεις ποῖαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι μου, εἶπεν ὁ ὑποκόμης· τώρα θέλεις ;

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ μετ' ἀγρίας ἐνεργητικότητος ἀνεγερθεῖσα.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μετὰ σπουδῆς.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό ! ἀνέκραξεν ἀσθμαίνουσα. Ὅσον καὶ ἂν ἦσαι αἰσχυρὸς, δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ πράξῃς καὶ τὸ ἀχαρᾶκτηρίστον αὐτὸ κακούργημα !..

— Εἶπον ὅτι ἀπέναντι οὐδενὸς θὰ ὀπισχωρήσω καὶ ὅτι θὰ καταντήσω μέχρι τέλους.

— Τέρας ! τέρας ! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ ἔντρομος... Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον, δὲν εἶναι ποτέ δυνατόν νὰ γείνη αὐτό, ἐπανελάβεν ἐκτὸς ἐαυτῆς. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, εἶναι φρικῶδες ! Ὅχι, προ-

τοῦ τὸ ἀποτολήμης, θὰ καταρρίψῃ τοὺς κεραυνούς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἢ θ' ἀνοίξῃ τὴν γῆν πρὸ τῶν ποδῶν σου διὰ νὰ σέ καταπῇ !

Καὶ σιωπήσασα πρὸς στιγμὴν, ἐν' ἀναπνεύσει, ἐξηκολούθησεν εἶτα :

— Τι ! σὺ, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἐφαντάσθης τὴν τερατωδίαν αὐτὴν διὰ νὰ μὲ βασανίσῃς ; Ἀλλὰ ποῖα λοιπὸν δηλητηριώδης ὕλη ἀπελίθωσε τὴν ψυχὴν σου ! Οὐτε εἰς τὰς ἀγνώστους χώρας τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει βάρβαρος καὶ ἄγριος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἡδύνατο κἄν νὰ σκεφθῇ τοιοῦτον φρικῶδες πρᾶγμα ! Ἀθλίε, ἀθλίε ! δὲν εἶσαι πλέον ἄνθρωπος, εἶσαι τέρας, εἶσαι θηρίον !

Ὁ ὑποκόμης ἤκουεν αὐτὴν τρέμων ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐγέλα τρίζων τοὺς ὀδόντας.

Ἡ κόμησσα οὐδὲ κἄν ἐφαντάσθη νὰ διεγείρῃ αὐτῷ αἰσθημὰ τι οἴκου, καθόσον ἡσθάνετο αἰσχος νὰ κατέλθῃ μέχρις αὐτοῦ. τὸ πᾶν θὰ ἐξανίστατο ἐν αὐτῇ, ἐὰν καὶ μόνον ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἀδυναμίαν, ἄλλως δὲ ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἦτο περὶ τὸν τοῦτο, καὶ ἡσθάνετο ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ ἀθλίου ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς ἦτο νὰ κορέσῃ τὸ θανάσιμον μῖσος, ὅπερ συνέλαβε κατὰ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Αἶφνης ἐξώρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ μικροῦ πύργου κραυγάζουσα ὀλαῖς δυνάμεσι.

— Τὴν θυγατέρα μου ! τὴν θυγατέρα μου !

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος προσηλοῦσα τὸ εὖς, ἀλλ' ἐτέρωθεν τῆς παχείας θύρας, οὐδεὶς ἠκούσθη θορύβος καὶ ἡ φωνὴ τῆς Χρυσταυγῆς δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἐαυτῆς.

Τότε δ' ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς ὀγκώδους θύρας, ἔκρουσεν αὐτὴν πάσαις δυνάμεσι διὰ τῶν πυγμῶν καὶ ἐνύσσε τὰ σανιδώματα καταστρέφουσα τοὺς ὄνυχας.

Ἐννοοῦσα δὲ ὅτι πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῆς ἀπέβαινον εἰς μάτην, διενεχθῆ αἶφνης νὰ διαφύγῃ τὸν ἔχθρόν της τρεπομένη εἰς φυγὴν, ἐὰν δ' ἐπιτύγχανε, θὰ ἐσταμάτα εἰς τὸν πρῶτον κατωκημένον τόπον, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν καὶ προστασίαν, καὶ θὰ ἐπανήρχετο πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς θυγατρὸς της !

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐὰν ἦτο δυνατόν ἢ μὴ ὅ,τι ἐμελλε ν' ἀποπειραθῇ, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἣν ἐπρόφθασε μὲν ν' ἀνοίξῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς, διότι ὁ ὑποκόμης, ὅστις παρηκολούθει πᾶσαν αὐτῆς κίνησιν, τὴν συνέλαβεν εὐθὺς.

Ἡ κόμησσα ἀντεπάλαψε μανιωδῶς κτυπῶσα αὐτὸν πανταχοῦ ὅπου ἡδύνατο καὶ ὅπως ἡδύνατο, διὰ τῶν ποδῶν καὶ διὰ τῶν χειρῶν· ἀλλ' ἐκεῖνος συνέχεν αὐτὴν ἰσχυρῶς αἱ χεῖρές του ἦσαν στερεὰ δεσμὰ καὶ ἀδύνατον τῇ ἀπέβαινε ν' ἀπαλλαγῇ.

— Θέλεις νὰ γράψῃς ; εἶπε βαρυφώνως.

— Ἀνάνδρε, ἀνάνδρε ! ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

— Λοιπὸν σὺ τὸ ἠθέλησες !

Καὶ ἐπανελάβε μετὰ ἰσχυροτέρας φωνῆς :

— Ἐλάτε σεῖς ἐδῶ !

Ἠκούσθη θορύβος βαρέων βημάτων καὶ δύο ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν.

— Φυλάττω ἐδῶ τὴν κυρίαν, εἶπε μέχρι νεωτέρας διαταγῆς· φέρετέ τὴν εἰς τὸ δω-

μάτιον τοῦ Πύργου τῶν Κυριῶν, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάσθη ἐπίτηδες.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης μεθ' ὅλην τὴν ἀντίτασιν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς κομήσεως ἔσυραν αὐτὴν εἰς τὸν Πύργον τῶν Κυριῶν, καὶ ἐνέκλεισαν αὐτὴν ἐν δεσμοτηρίῳ ὁμοίῳ ἐκείνῳ ἐνθα ἦτο πεφυλακισμένη ἡ Χρυσουργή.

ΙΘ'

Οἱ δολοφόνοι.

Τῇ αὐτῇ ἑσπέρα οἱ δύο τοῦ ὑποκόμητος συνένοχοι ἐγκαταλιπόντες τὸν κύριον αὐτῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἱριδος ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἐνθα εἶχον νέαν ἐντολὴν νὰ ἐκτελέσωσι.

Περὶ ταύτης εἶχον λάβει σπουδαιότατας ὁδηγίας, ἐμελλον δὲ νὰ ἐνεργήσωσι μετὰ μεγίστης περισκέψεως, καθόσον βέβαια τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ ἐπιτύχωσι καὶ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσωσι καὶ ἀνησυχηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Ἔφειλον ἐν ὑπομονῇ νὰ περιμένωσι τὴν καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν, ἥτις θὰ ἐπαρουσιαζέτο ἐπὶ τέλους ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, χρονικοῦ διαστήματος ὅπερ ὠρίσθη αὐτοῖς.

Περιττὸν δ' εἶπεν ὅτι ἀνταμοιβὴν ὑπερέραν πάσης προσδοκίας ὑπεσχέθη ὁ ὑποκόμης ἐκάστῳ αὐτῶν.

Τῇ ἐπιούσῃ ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης, ἀμφοτέροι ἀγνώριστοι, ἐνήδρευον ἐν ἀποστάσει ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπ' ἀλλήλων ἐν τῇ ὁδῷ Ροσέ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 53 θύρας τῆς εἰσόδου.

Ὁ Λόρυ ἐφόρει στολὴν θεράποντος, πλουσίας οἰκίας, ὁ δὲ Κολίβρης ἀχοφόρου, ἐκ Σαβοΐας ἢ Ὠβερπέν, ἐξ ἐκείνων, οὓς συναντᾷ τις ἐν ταῖς γωνίαις τῶν ὁδῶν, ἀναμένοντας νὰ παρουσιασθῇ ἐργασία τις.

Περὶ τὴν πρώτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ὁ κόμης Δελασέρ προσεκάλεσε τὸν Θεόδωρον, τῷ ἐνεχείρησεν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε γράψει τότε, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν κομίσῃ παραχρῆμα εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί.

Ὁ Θεόδωρος ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς τῷ κυρίῳ αὐτοῦ.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης εἶδον αὐτὸν ἐξεληθόντα καὶ καταβάντα ταχέως τὴν ὁδὸν Ροσέ, εὐθὺς δ' ὡς διέβη αὐτὴν ὁ Θεόδωρος καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Λόρυ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσεποιήθη ὅτι ἀπομασσεῖ τὸ μέτωπον.

Ἦτο σύνθημα τοῦτο, ὁ δὲ Κολίβρης ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἵστατο προχωρῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Μετὰ μικρὸν ἀμφοτέροι ἵσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Ὁ ὑπηρέτης ἐβόηκε ἔξω, εἶπεν ὁ Λόρυ χαμηλοφώνως, καὶ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐννοήσουν οἱ διαβάται, νομίζω ὅτι ἡ στιγμή ἐφθασεν.

— Ἐὰν ὁμως πηγαίνει εἰς τὸ βουλευθῆρον Ἄουσμιν, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἡμποροῦμεν πάντα νὰ λογαριάσωμεν ὅτι θὰ κάμῃ μιστὴ ὥρα.

— Ἐπάνω κάτω.

— Λοιπὸν ἔχομεν καιρὸν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ περιμένωμεν αὐρίον.

— Δὲν ἤξεύρομεν ὁμως, ἐὰν αὐρίον θὰ μᾶς παρουσιασθῇ εὐκαιρία.

— Ἔχομεν καιρὸν καὶ μεθαύριον.

— Πές λοιπὸν καλλίτερα ὅτι φοβάσαι!

— Ἐγώ; καθόλου.

— Τότε λοιπὸν ἔλα καὶ ἄς μὴ χάνωμεν πολὺτιμον καιρὸν.

— Εἴσαι ἀποφασισμένος;

— Ὡς βλέπεις!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν.

Καὶ διέβησαν τὴν ὁδὸν, προπορευομένου τοῦ Λόρυ, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν προυχώρησε πρὸς τὸ θυρωρεῖον, ἀφίς πρὸς στιγμὴν τὸν Κολίβρην ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ ἀνοίξας δὲ μετὰ τόλμης τὴν ἀλωτὴν θύραν, ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ κατέχων ἅπαν τὸ πλάτος τῆς θύρας καὶ ἐμποδίζων οὕτω τὸν ἐν τῷ θυρωρεῖῳ ἐργαζόμενον θυρωρὸν νὰ βλέπῃ ἐν τῇ αὐλῇ.

Ὁ θυρωρὸς, ὅστις, ὑποδηματοποιὸς ὢν, εἰργάζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἔσταμάτησε τὴν ἐργασίαν τοῦ καὶ ρίψας βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λόρυ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου του, ὅχι διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν στολὴν, καὶ ἤρχισε πάλιν ἐργαζόμενος, ἦν δὲ τὸ σφυρηκόπημα τοῦτο, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῇ συζύγῳ αὐτοῦ: « Ἀποκρίσου σύ ».

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ; ῥώτησεν ὁ Λόρυ.

— Ναι, ἐδῶ ἔχετε τίποτε νὰ τοῦ εἰπῇτε;

— Ἐχὼ νὰ τοῦ δώσω ἓνα γράμμα τοῦ κυρίου μου.

— Λοιπὸν δόσε μου τὸ γράμμα καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὁ κύριός μου μοῦ ἐσύστησε νὰ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κύριον Πέτρον Ρουσώ, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησιν.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ἀνέβα ἀπὸ τ' ἀριστερὰ ἐπάνω.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ θυρωρείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μέγαν προὔξενει θόρυβον ἡ σφύρα τοῦ ὑποδηματοποιῦ.

Κατὰ τὸν βραχὺν διάλογον τοῦ Λόρυ καὶ τῆς θυρωροῦ ὁ Κολίβρης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διέβη αὐτὴν ταχέως, διελθὼν ἀπαρατήρητος πρὸ τοῦ θυρωρείου.

Ὁ Λόρυ εὗρεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς. Κατὰ τὴν συμφωνίαν θὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τόσον καλὰ ἐπέτυχέ τὴν πρώτην φοράν.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὁ δὲ Κολίβρης ἀνέβη ἀκόμη βαθμίδας τινὰς τῆς κλίμακος, ἥτις ὠδήγει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οἰκήματος.

Μετὰ προσδοκίαν δύο λεπτῶν ἐλαφρὸς ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἡ θύρα ἠνεώγη.

Τὸ ὄργανον τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰν καθ' ἃς εἶχε πληροφορίας καὶ ὡς προσεδόκα κατ' ἀκολουθίαν, εὗρεθι ἀπέναντι τῆς Φραγκί-

σκης, τῆς ἀφώνου γυναικός, ἥτις ἐκπλήκτως προσέβλεπεν αὐτόν, φαινομένη ὅτι ἠπόρει ἐὰν θὰ ἔπραττε καλῶς νὰ κλείσῃ κατὰ πρόσωπον τὴν θύραν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, οὐτινος ἀπήρεσκον αὐτῇ ἡ ὑπουργὸς φυσιογνωμία καὶ τὸ ψευδὲς μειδίαμα.

Ὁ Λόρυ ἐνόησε τὴν δυσπιστίαν τῆς ἀφώνου γυναικός, πιστῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς ὡς οἰκιακὸς κύων.

— Εἶμαι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου μαρκησίου Βερβεῖν, τῇ εἶπεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπηγήγησαν μαγικῶς ἐπὶ τῆς Φραγκίσκης, ἥς ἐφαιδρύνθη τὸ πρόσωπον καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοί.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ εἰς τὸν αὐτοκαλούμενον θεράποντα τοῦ μαρκησίου, καὶ τοῦ Λόρυ εἰσελθόντος, ἡ ἄφρων γυνὴ ἐκλείσεν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα λαβούσα αὐτὴ ἀβάκιον τὸ ἔδωκε τῷ Λόρυ μετὰ κονδυλίου, παριστώσα αὐτῷ διὰ νευμάτων ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πέμψαντος αὐτόν, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὸν κύριόν της.

Ὁ Λόρυ ἔλαβε τὸ κονδύλιον καὶ χωρὶς νὰ τρέμῃ ἔγραψε χονδροειδῶς καὶ ἀνορθογράφως τὰ ἐπόμενα:

Ἰουρέτης τοῦ κ. Βερβεῖν ἀπὸ μέρος τοῦ κηρίου του.

Ἡ Φραγκίσκη λαβούσα τὸ ἀβάκιον ἐνευσε καὶ πάλιν τῷ γράφοντι λέγουσα αὐτῷ διὰ τοῦ νεύματος:

— Σταθῆτε.

Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Λόρυ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἠνοιξε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ὁ Κολίβρης εἰσέδῃ λάθρα εἰς τὸ οἶκημα.

— Ἡ γρηὰ ἡ βωδὴ θὰ γυρίσῃ, τῷ εἶπεν ὁ Λόρυ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐμβα μέσα ἀπὸ αὐτῇ τῇ θύρᾳ καὶ κρύψου ὅπου τύχει ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Ὁ Κολίβρης ἠνοιξε τὴν θύραν, ἥτις τῷ ὑπεδείχθη, καὶ εὗρεθι ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Ἡ στρογγύλη τράπεζα, καλυπτομένη ὑπὸ τραπεζομανθόλου καθήκοντος μέχρι τοῦ δαπέδου, τῷ παρείχεν ἀσφαλῆ κρύπτειν ὅθεν καὶ ἐκρύβη ὑπ' αὐτήν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Φραγκίσκη εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

— Τί εἶναι; ῥώτησεν οὗτος μετὰ κόπου ἐγερθεὶς καὶ δεικνύων εἰς τὴν γηραιάν ὑπηρέτριάν του τοὺς ἀλαμπεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ὥχρον πρόσωπον ἰσχνὸν καὶ ἡλλοιωμένον ὑπὸ τῆς θλίψεως...

Ἡ κόμησσα, ἥτις τῇ προτεραιᾷ ἐτι ὠμίλει περὶ τῆς υγείας του, περὶ τῆς ρώμης καὶ περὶ τῆς ἰσχύος του, θὰ ἐτρόμαζεν ἐὰν τὸν ἐβλεπε νῦν κυφὸν ὡς ὀγδοηκοντούτη καὶ καταβεβλημένον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δυστυχημάτων του.

Καὶ ὄντως, ὁ ἀτυχὴς ἀπλῇ σκιά ἦτο πλέον ἐν διαστήματι ἡμερῶν τινῶν μόνον ἐγήρασε κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Ἡ Φραγκίσκη ἔβηκεν ἐνώπιόν του τὸ ἀβάκιον, ὁ δὲ κόμης παραχρῆμα, ὡς ἂν εἰ ἤλεκτρίσθη, ἀνετινάχθη καὶ ἔστη ὀρθίως: τὰ χαρακτηριστικά του ἐξωογονήθησαν καὶ αἰ-

φνιδία λάμψις ἐφώτισε τὸ βλέμμα του.
Ἡ ἄφωνος γυνὴ εἶδε τὴν μεταβολὴν
ταύτην καὶ μεγάλη χαρὰ ἐνέπλησε τὴν
καρδίαν της.

— Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μοῦ
ὁμιλήσῃ εἶναι ὑπηρέτης τοῦ μαρκτησίου Βερ-
θεῖν, τῇ εἶπεν ὁ κόμης.

— Τὸ ἡξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Φραγκίσκη
κινουῖσα τὴν κεφαλὴν.

Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν δεχθῶ, πῆγαινε,
Φραγκίσκη, πῆγαινε.

Ἡ ἄφωνος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου τοῦ κό-
μητος.

— Τέλος πάντων, ἐψιθύρισε ν ὁ κόμης·
θὰ μάθω λοιπὸν τίποτε! Ὁ ἄθλιος ἀπεφά-
σισε νὰ κάμῃ εἰς ἐμὲ διάβημα... δὲν τὸ ἤλ-
πιζον πλέον, μοιλοῦντι τὸ ἐπερίμενα.

Ἀκούσας θόρυβον βημάτων ἐν τῇ αἰ-
θούσῃ ἀνέλαβεν αἴφνης τὴν συνήθη αὐτοῦ
σοβαρότητα.

Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἦτο ἡμιάνοικτος, καὶ ὁ Λόρδου δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὅπερ καὶ ἐπραξεν.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἥδη καιρὸν νὰ ἐπισκοπήσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός· ἡσθάνθη δὲ τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ ἡ ἄφρωνος γυνὴ ἐντύπωσιν καὶ σχεδὸν ἔκαμε κίνημα ἀποστροφῆς.

Ὁ Λόρυ, κρατῶν τὸν πῖλόν του, ὑπεκλί-
νατο ταπεινῶς καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐξη-
κολούθει ἰστάμενος.

— Εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου
Βερθεὶν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δελασέρ.

— Ναί, κύριε.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Ἀπὸ πέντε ἐτῶν.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς ;

— Να σᾶς δώσω ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου μου, ἀπεκρίθη ὁ Λόρυ, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὄντως ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Δός μου την, εἶπεν ὁ Δελασέρ.

Ὁ Λόρυ ἔτεινε τῷ κόμῃτῃ τὴν ἐπιστο-
λὴν.

Καὶ ἐνῶ ὁ γέρον ἀπεσφράγιζε τὴν ἐπιστολὴν, ὁ Λόρυ βυθίσας ἅμα τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα πέραξ τοῦ δωματίου καὶ τοῦ γραφείου, ἔνθα ἐν παραάλλῃ εἶδε σωροὺς χρυσῶν νομισμάτων καὶ δεμάτων τραπεζικῶν γραμματίων, ἅτινα ἦσαν ἐκεῖ σεσωρευμένα.

Ὑπῆρχον ἐκῆ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων,
τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Δελασέρ εἶχε ζητήσῃ τῇ
προτεροῖα ἀπὸ τῆς γαλλικῆς Τραπεζῆς, ὅπως
ἦ ἑτοιμος εἰς πᾶν ἰνδεδόμενον.

Ὁ γέρον ἐξετύλιξε τὴν ἐπιστολὴν, ἥτο ὁμῶς αὕτη τὸσον δυσανάγνωστος, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι ἀπολύτως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγνωσθῇ, τοῦθ' ὅπερ προφανῶς ἐγένετο ἐπίτηδες, ὥστε ἔστη παρευθὺς μετὰ τὴν λείξιν : Κύριε.

— Ὁ κύριός σου ἔγραψεν αὐτήν; ἡρώ-
τησεν.

— Δὲν ἤξυρῶ, κύριε· τὴν ἔλαβα σήμερον τὸ πρῶτ' ἔμσα εἰς μίαν ἄλλην, μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ τὴν φέρω τὴν ἴδια ἡμέρα εἰς τὸν κύριον Ρουσῶ.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον σκεπτόμενος ὅτι ἐν περισσοτέρῳ φωτὶ θὰ ἤδυνατο ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν, ἂν μὴ ἐλευθέρως, τοῦλάχιστον συλλαβικῶν πᾶσαν λέξιν.

Καθ' ὃν τρόπον ἔσται ἔμπροσθεν τοῦ πα-
ραθύρου, εἶχε παντελῶς ἐστρωμμένα τα-
νῶτα πρὸς τὸν Λόρυ, ὅστις προυχώρησεν ἡ-
ρέμα καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, πράγ-
ματος εὐκόλου εἰς αὐτὸν ἄλλως τε, διότι τὸ
δάπεδον ἦτο ἐστρωμμένον διὰ τάπητος.

Ὁ κόμης κατώρθωσε ν' ἀναγνώση, ἥ μᾶλλον εἰπεῖν, νὰ μαντεύσῃ τριάκοντα περίπου λῆξεις ἀποτελοῦσας μίαν φράσιν ἄνευ ἑννοίας.

Συγκεντρώσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσο-
χὴν, ἐδιπλασίασε τὰς προσπάθειάς του ὅπως

ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν· ὁ δὲ Λόρυ εἰ-
φθασεν ὅπισθεν αὐτοῦ σχεδὸν ἐγγίζων αὐτόν.

Ὁ γέρων ἄνευ δυσπιστίας ἔκυπτε, βεβου-
θισμένος εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἐπειράτο νὰ
ἀναγνώσῃ.

Ὁ Δόρυ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ τὴν
χεῖρα αὐτοῦ ὠπλισμένην δι' ἐγχειριδίου, καὶ
μέ πρόσωπον ἀγρίαν ἐμφαῖνον ἐκφρασιν, ἀνέ-
τεινεν αὐτὴν σφίγγων ἰσχυρῶς τὴν λαβὴν
τῆς μαχαίρας.

Ἡλίῳ ἀκτίς ἐκπεμφθεῖσα ἀπὸ τῶν πα-
ραθύρων γειτονικῆς οἰκίας ἔπεσεν ἐπὶ τῆς
στιλπνῆς, μακρᾶς, ἡκονημένης καὶ δικόπου
λεπίδος καὶ μετέδωκε κάτω τῆς κεφαλῆς
τοῦ κόμητος λάμψιν προσβαλοῦσαν τοὺς ὀ-
φθαλμούς του καὶ ἀναγκάσασαν αὐτὸν νὰ
ποιήσῃ ἀπότομον κίνημα· ἀμέσως δ' ὁ γέ-
ρων ἀφῆκε βραγχὴν καὶ πεπνιγμένην φω-
νὴν.

Ὁ Λόρυ εἶχε πληῖξει αὐτὸν μετὰ τῶν ὧμων.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κόμητος, ὅστις πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου πρηγνῆς καὶ αἰμόφυτος.

Ὁ δολοφόνος, πεπεισμένος ὅτι θανάσιμον κατήνεγκε πληγὴν κατὰ τοῦ γέροντος καὶ ὅτι οὗτος δὲν θά ἡγείρετο πλέον, ὥρμησε πρὸς τὸ γραφεῖον μὲ ἀνοικτάς τὰς χεῖρας καί, πρὶν ἢ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἤρξατο πληρῶν τὰ θυλάκια αὐτοῦ χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζικῶν γραμματίων.

Ἡ ἐργασία αὐτῆ τοῦ κλέπτου μόλις διήρκεσε τρία λεπτά. καὶ ὅμως ὅτε ἠγέρθη ὁ ἄθλιος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου εἶδε πρὸ τῆς θύρας, ἐμποδίζοντα τὴν ἐξοδὸν ὄρθιον τὸν κόμημα, ὅπως καθημαγμένον, ἀπειλητικὸν καὶ φοβερόν !...

— Δολοφόνε! δολοφόνε! τῷ εἶπεν ὁ γέ-
ρων μὲ φωνήν μόλις ἀκουσμένην.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλον-
ται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τε
τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.
Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξῶτε-
ρικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

* Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηαὶ ἐν
 Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . 2.
 * Μάρτυς ἡ Λαυρεντία μιν. Ἀ. Δεννερὺν, δραχ. 2,50.
 * Μεγάλη Περίοισις μιν. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δραχ. 2,75.
 * Οἱ Μοικῶναι τῶν Παρισίων μιν. Α. Δουμά, δρ. . 5.
 * Ὁ Πόλεμος Κορκοράν μιν. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30.
 * Ροβίνος Χόοδ ὁ Εὐπατρίδης μιν. Α. Δουμά, δρ. 1,25.
 * Ὁ Ροκαμβόλ μιν. Πονσὸν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθι-
 στόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκληρῶν βιβλίων, ἐκά-
 στου εἰς τόμους διηρημένον: Ὑπὸ δὲ τὰ δράματα τῶν Παρι-
 σίων τὸμ. 3. * Ἀθλοὶ Ροκαμβόλ τὸμ. 2. * Ἀνάστασις
 Ροκαμβόλ τὸμ. 2. * Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ τὸμ. 2.
 * Ὁραία Ἀνθοκόμος τὸμ. 2. * Αἱ Ἀθλοῦτες τοῦ Λον-
 δίνου τὸμ. 2. * Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν
 Ξηνοίων τοῦ Ἀπληχονισμένου. * Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ
 Ροκαμβόλ τὸμ. 3. * Οἱ Νεοὶ Ἀθλοὶ τοῦ Ροκαμβόλ.
 Τὸ βιβλ. τὸμ. 18. Τιμᾶται δόλοκληρος ἡ σειρά δρ. . . 40.
 * Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων συνέχεια τῶν μυ-
 θιστορημάτων Ὑπὸ τῶν Μοντεπέν τὸμ. 3. * Ἀρχὸς
 τοῦ Κόσμου τὸμ. 3, δραχ. 4.
 * Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκ-
 δοτα αὐτοῦ ὑπὸ Γεωργ. Δαμπίζ, τὸμ. 2, δρ. . . . 4.
 * Αἱ Τραγωδία τῶν Παρισίων μιν. Ξαβιὲ δὲ Μοντε-
 πέν, τὸμ. 9, δρ. 10.
 * Μαρκὺς ὁ Μαλουνίος καὶ συνέχεια * Ὁ Μαρκήσιος
 Δὲ Λου. Ρονὰν τὸμ. 2, δρ. 3 50.
 * Ὁ Πυροσβέστης καὶ συνέχεια * Ἡ Ἀπορραντισθεὶς
 Κόρη τὸμ. 2, δρ. 3,50.
 * Ὁ Ἐγγαστριμυθὸς μιν. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 3, δ. 3.

« Ἡ Γυναικες, τὰ-Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί» μυθ. Πῶλ
δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ..... 80.
«Νάθαν δ Σοφός» ὑπὸ Lessine, ἐκ τῶν φιλολογικῶν
παρίργων Θ. Ἀρεντούλη, δρ..... 125.
« Ὁ Καμπύρης τῶν Παρισίων» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.
« Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκό-
νων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ..... 5.
« Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ..... 5.
« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυθ. Β. Οὐγκὼ μετάρρ.
Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ..... 4.
« Οἱ Ἀθλοὶ Β. Οὐγκὼ μετάρρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση
μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἄδετ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13.
« Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρδόνου Βα-
ζανκούρ ἐπὶ τούτῳ καταστάλλοντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2, δρ 5.
« Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μυθιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ
μετάρρ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2.
« Αἱ Κατακρομέναι τῶν Παρισίων» μυθιστ. Ἰουλίου
Μαρύ, τόμ. 2, δραχ..... 3
Δράματα Βίκτωρος Οὐγκὼ: «Μαρία Τυδορίς» δρ... 1.
» «Ἀγγελος Πατανίου» δρ. 1.
» «Ἐρνάντες» δραχ..... 1.
» «Βυργράβοι» δραχ..... 1.
» «Ροὺε Βλάς» δραχ..... 1.
«Τὰ Σκόττα τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν
Στυλ. Ραποτοπούλου, δραχ..... 175.
«Ἐν Ἀγωνίᾳ» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 3, δρ. 2.
«Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντε-
πέν, δραχμὰς..... 2,50.
«Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. .3.
«Ἡ Ἀρτοπώλις» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.
«Ὁ Χονδροκέφαλος» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. .1,50.
«Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρω» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μον-
τεπέν τόμ. 7, δραχ..... 6.
«Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Δονδίνου» μυθ. Π. Ζακκὼν τόμ. 2, δρ. 250
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μετ' συνέχειαν: «Ἡ Ἀνυμ-
φος Μήτηρ» μυθ. Α. Ματτέυ δραχ..... 2,30.

« Ἑλληνική Ἀνθολογία » ἥτοι συλλογή ἑλληνικῶν
 ἀσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων· δραχ. 1,50.
 « Ὁ Σάφρ Ζουλιὰζάν » Ἀρabicὸν μυθιστόρημα δρ. 1,75.
 « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου » καὶ συνέχεια· « Τὸ Ἄνθος
 τῆς Ἀλόης » μυθ. I. Φ. Σμιθ, τόμ. 2, δραχ. 3.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν
 τόμ. 4, δραχ. 4.
 « Ὁ Γουὲ Μάννερικ » μυθ. Οὐάλτερ Σκωτ δραχ. . 2.
 « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βουκακιού, ἄδետος δρ. 2,50
 χρυσόδετος δραχ. 4.
 « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετάφρασιν Κλε-
 άνθους Τριανταφύλλου δραχ. 2.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.
 « Ἡ Ἀθιγγανίς » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπὲν. τόμ. 5 δρ. 5.
 « Ὁ Ἰατρός Ραμὼ » μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50.
 « Ἡ Μοδιστρούλες » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30.
 « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλ-
 λικοῦ, δραχ. 2,50.
 « Ἡ Μεγάλη Ἰκα » μυθ. Ἀλεξίου Μπουσιὲ δρ. 2,50.
 « Ὁ Εὐγενὴς Ἐρως » μυθ. Ἀλεξ. Δουμα δρ. . . . 2.
 « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μυθ. Ἰουλ. Μαρν δρ. 2,50.
 « Ὁ Λυκογιάννης » μυθ. Διμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. . 4.
 « Ἡ Μαθιλιζή » μυθ. Εὐγενίου Σύη μετάφρ. I. Ἰσιδ.
 Σκυλίση δραχ. 5.
 « Μιχαὴλ Στρογκώφ » μυθ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. . 1,50.
 « Ἰζολίνα ἡ Μεϊκανή » μυθ. Μείν Ρεϊδ δρ. . . 130.
 « Ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ » μυθ. Π. δ' Αἰγρεμὼν τόμ. 4, δρ. 5.
 « Ἡ Σὺζυγος τοῦ Νεκροῦ » μυθ. Α. Μπουσιὲ δρ. 2,75.
 « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσέι » μυθ. Α. Δελπί δρ. 1,25.
 « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ,
 μετάφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2,50.
 « Πρακτικὴ Ἱατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεῖσα
 ὑπὸ Τίμ. Καρδαῶ ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ. . 6.
 « Ἡ Μυστήρια τῶν Φραυμαστώνων » ὑπὸ Leo Taxil
 μετὰ 75 ὁλοσχεῶν εἰκόνων δρ. 7.